

først forelagde et Forslag i denne Retning, og det nævnte Forslag gik, som det vil erindres, i det Væsentlige blot ud paa at sammensmelte de to bestaaende Pensionslove til een, eftersom det var en haandgribelig Urimelighed at have to Pensionslove nu, da enhver Anledning der- til var falden bort. Det, der herved gjorde sig gjældende, var altsaa, som sagt, kun et Hen- sigtsmæssigheds hensyn. Og, da vi før ere komne ud over langt større Vanffeligheder end dem, som det vil kunne medføre at have to Pensionslove, hvor urimeligt dette end i og for sig er, og da der forsaavidt kun er Spørgs- maal om et Henfigtsmæssigheds hensyn, og da derhos de Erfaringer, som vi have gjort i Ret- ning af at komme overens om Bestemmelser svarende til de i de gamle Love indeholdte med Hensyn til Pensioneringen, kun aabne ringe Udsigt til et gunstigt Resultat i saa Henseende, saa lad os nu lade hele dette Spørgsmaal ligge. Lad os indtil videre aldeles se bort fra, hvorledes Pensioneringen skal foregaa, og lad det for saavidt foreløbig blive ved de to bestaaende Pensionslove, som vi have, og der ere fuldkomment tilstrækkelige — der behøves i Grunden i den Retning ikke noget Nytt —, men lad os derimod sætte Blik- ket paa det andet omtalte Punkt, paa det Punkt, hvori vi alle ere enige om, at der trænges til en For- andring, og med Hensyn til hvilket vi kunne stole paa, at vi ogsaa i det Væsentlige ere enige med Regjeringen, eftersom den jo ifjor selv forelagde et Forslag derom. Den høitærede Fi- nantsminister bemærkede ved før i sit Foredrag at omtale dette Punkt, at det nu foreliggende, os fra Folkethinget oversendte Lovforslag i saa Henseende i det Væsentlige bliver ved det Be- staaende; men det kan jeg dog ikke ganske ind- rømme forholder sig saa. Den Bestemmelse i Pensionslovene, der vanffeltiggjør det at skrive ind imod uøsterrettelige og uordentlige Em- bedsmænd, og som findes i § 6 i Pensions- loven af 1851 og, saavidt jeg erindrer, i § 7 i Pensionsloven af 1858, lyder saaledes: „Naar en Embedsmand affædiges paa Grund af Misligheder, der uden at medføre Embeds Forbrydelse svække den for hans Stilling nød- vendige Agtelse og Tillid, bestemmes hans Pen- sion ved Lov.“ Det vil jo erindres, at det

efter den af mig før nævnte Høiesteretsdom af 1862 med Hensyn til denne Bestemmel- ses Anvendelse kommer an paa, hvorledes Ordet „Misligheder“ skal forstaaes, og at det endvi- dere kommer an paa, hvilket Bevis der kan tilveiebringes for, at „Misligheder“ ere til- stede. Det vil efter den være meget vanffeligt at opnaa Bevis for, at „Misligheder“ virke- lig have fundet Sted, og at det, der antes over, bør kaldes „Misligheder“. I det fore- liggende Lovforslags § 2 er Affattelsen af den herhenhørende Bestemmelse derimod en Del anderledes og noget lempeligere. „Har Affæ- digelsen“ — hedder det nemlig deri — „sin Grund i Forsømmelighed i Embedsgjerningen“ — dette er strax en anden Betragtning — „eller i andet utilbørligt Forhold i eller udenfor Embedsførelsen, som“ osv. Man vil se, at her er undgaaet at bruge Ordet „Misligheder“, hvilket just af- stedkom Vanffelighederne ved den Anvendelse, som Ministeriet i 1862 vilde gjøre af den gjældende Pensionslovs Bestemmelser herom, idet det affædige en juridisk Embedsmand, der senere søgte til Domstolene. Men jeg tror dog, at heller ikke den Bestemmelse, der foreligger i nærværende Lovforslags § 2, er tilstrækkelig, thi det Spørgsmaal lades endnu deri bestandig uafgjort, hos hvem den afgjø- rende Dom ligger om, hvorvidt en Embeds- mands Embedsførelse har været forsvarlig, saa at han er pensionsberettiget, eller hvorvidt det Mødsatte maa antages at være Tilfældet. Derpaa gives der ikke, saavidt jeg kan se, i Paragrafen noget klart og tydeligt Svar, og det maa vi have. Efter min Mening maa Af- gjørelsen af det nævnte Spørgsmaal ligge hos Ministeriet, idet man saa, ved Siden af at tillægge Ministeriet denne Ret til Afgjørelse, søger at give betryggende Bestemmelser, der navnlig kunne sikke imod, at en Embeds- mand affædiges af politiske Grunde og hen- vises til en uklar Udsigt til at erholde Pen- sion ved Lov. Dette maa forebygges. — Mit Forslag skal altsaa gaa ud paa, at vi søge at forandre Pensionslovenes Bestemmelser med Hensyn til det Punkt, som jeg nu lige har omtalt, og derimod forresten indtil videre lade det bero ved de to Pensionslove, som vi